

לע"נ
נתנאל בן
ציפורה
ושלמה
רפאל בן
אסתר
ת.נ.צ.ב.ה.

גליון

580

פרשת ויקרא תשפ"ה

של אמא כלפי אבא נעשו מתוך כבוד עצום ומתוך התבטלות ונאמנות ללא סייג לבעלה - אבא.

הכבוד שחלקה אמא לאבא הקיף את כל שעות היממה: היא התעוררה השכם בבוקר כדי לזכות ולענות 'אמן' על ברכות השחר שלו, הכינה לו ארוחות מזינות וטריות מדי יום ביומו, ואפילו היתה הולכת לקנות בעבורו חפצים אישיים, כמו כובע או נעליים, כדי שלא יצטרך לצאת לחנות ולבטל את זמנו במדידות, וכל זאת על אף שהיתה טרודה בענייניהן של מאות הנשים שצבאו על דלתה. בערב, לפני שיצאה לשמחות ולאירועים שונים, היתה נוטלת את רשותו והקפידה לשוב לפני השעה אחת עשרה בלילה, אף אם האירוע היה עדיין בעיצומו.

אמא שימשה את אבא בנאמנות מוחלטת. כאשר אבא קרא לה, היתה מפסיקה באחת את כל עיסוקיה, עוזבת את כל הנשים שעמדו לצידה, ואפילו באמצע השיחה, וממהרת אליו. עם כל זאת לא הרגישה את עצמה מושלמת והקפידה ללמוד בספר 'אורחות צדיקים', באומרה כי הדבר מועיל להכנעה בפני הבעל...

אף אבא מצידו כיבד את אמא מאוד. הוא היה מקפיד שלא להתחיל את ארוחותיו עד אשר הצטרפה אליו אמא. הוא הסביר כי אם לא ישמור עליה שתאכל - לא תאכל לעולם... הוא לא הלך לנוח בצהריים עד שבאה לנוח אף היא. פעם חשה אמא שלא בטוב ולא יכלה לקום ממיטתה. קצרה ידו של אבא מלעזור לה, ועל כן הביא את הסטנדר והתיישב ללמוד ליד מיטתה.

כשנסעו לצפת ב'בין-הזמנים', אמרה אמא שהיא לא צריכה את ה'נופש', ואבא אמר שהוא נוסע בשבילה...

בשעה שערך את סיומי המסכתות, היה קורא לה או שולח לה י"ן. לפעמים טרח וירד את כל המדרגות מחדר לימודו בקומה השנייה, כדי לשתף אותה בסיום. בהזדמנויות שונות היה רגיל לבקש את ברכתה, כגון: לפני אפיית מצות, בליל שבועות ועוד ועוד. בסעודות השבת תמיד ביקש את אישורה קודם שקידש וקודם ברכת המזון.

אבא ביקש מאמא שתודיע לו קודם שהיא נוסעת מחוץ לעיר. כשיצאה לרכב שהמתין לה, היה מלווה אותה ארבע אמות ונשאר לעמוד עד אשר נעלם הרכב מן האופק.

אָדָם פִּי יִקְרִיב (א, ז)

אמר רבי אמי: אלמלא מעמדות (- מעמד הקרבת הקרבנות) לא נתקיימו שמים וארץ (מגילה לא).

הענין, אף שמקריב צאן ובקר, אל יחשוב כי את הצאן והבקר הוא מקריב, רק מקריב את עצמו... והצאן והבקר אינם אלא תמורתו (השלח"ק מס' תענית תו"א קפג)

עיקר מצות הקרבת הקרבנות היא שהאדם יקריב את עצמו ורצונותיו להקב"ה. וכיון שכך, יסוד מצוה זו שייך גם בזמננו - שעדיין אין ביהמ"ק קיים - שאם נקריב את הרצונות לה' ונמסור עצמנו לקיום תורה ומצוות, זה יחשב לנו כהקרבת קרבנות לפניו יתברך, שבזכותם מתקיימים שמים וארץ. בחיי היום יום נקרים לפני כל אחד מאתנו אין ספור הזדמנויות להקריב את הרצון לקב"ה, ואדם חכם יודע לנצל את אותם הזדמנויות להתקרב לבורא עולם.

* * *

בעובדות שלפנינו שלוקטו מחיי היום יום של מרן שר התורה הגר"ח קניבסקי וזוגתו הרבנית זצ"ל נראה את ההקרבה והמסירות שלהם לרצון ה' בכל שעל ושעל.

מספרת הרבנית ר. צביון, בתו של מרן זצ"ל: אישה חשובה הסתובבה אצל רבניות גדולות ומפורסמות ושאלתה בפיה: "מהו תפקידה המרכזי של האישה, במה אישה יהודיה אמורה להתמקד?". התשובות, שנאמרו לאחר מחשבה, היו מגוונות והקיפו עניינים יסודיים בבית היהודי. כאשר שאלה האישה את אמא שאלה זו, לא הרהרה אמא אפילו לרגע קט, ומיד פרסה את משנתה החד משמעית במילים קצרות: "תפקידה של האישה להיות 'עזר כנגדו!'".

חובה להדגיש את הדברים: אמא היתה 'עמוד החסד' שבדור, אולם אבא קדם לכל... אמא חונכה וחינכה את עצמה, כי תפקידו של האדם עלי חלד הוא לעשות רצון ה', ורצון ה' הוא בראש ובראשונה שהאישה תהיה עזר לבעלה. אמא התמסרה לאבא באופן מוחלט, להיות 'עזר כנגדו' ולסייע לו להגות בתורה יומם לילה, בכל עת ובכל מצב, מבלי שדבר מה יטרידנו. תפקיד זה היה מרכז חיייה, בו ראתה את עיקר חובתה בעולמה, ואת כל מהלך חיייה בכל רגע ורגע של היממה - כיוונה והתאימה למענו. כל מעשיה

ביהמ"ק ואין קרבן נוהג, אילולי התינוקות שקורין בסדר הקרבנות לא היה העולם עומד!!! (תנחומא צו סי' יד)

על טהרת הנפש של ילדי ישראל יעיד המעשה המצמרר הבא שהתרחש לפני כשמונים שנה. בבית קטן ומט ליפול בשולי וויליאמסבורג שבניו יורק, התגוררה אלמנה יהודיה עם בנה הצעיר. לאלמנה זו לא היו האמצעים לשלוח את בנה ל"תלמוד תורה" ששכן אז רק בקצה השני של השכונה, מרחק כעשרים דקות נסיעה. כך שהילד גדל והתחנך במוסדות נוצריים, נשמה אבודה בין המוני גויים אמריקאים. רק בשעות אחר הצהריים, לימדה אותו אמו מעט תפילות ומנהגי יהודים, אך יותר מכך לא ידע דבר...

בהגיעו לגיל 12, שמע הילד כי יש מוסדות חינוך לתפארת בהם ילדים יהודים עוסקים בתורה, ואלה ממוקמים בקצה השני של השכונה. בכל לבו שאף להצטרף לילדים העוסקים בתורה בחדווה בשנות ילדותם, אך היה ברור לו שהדבר אינו אפשרי. לאמו אין פרוטה לפרוטה, הנסיעה עולה הון רב - יחסית למושגיה, והימים ימי שיא החורף, ואפילו מעיל אין לו... ובכל זאת, גחלת הרצון הפנימי בערה בו, לא נתנה לשאיפתו להידחק. הוא החל לדבר על לב אמו כי תסכים לתת לו ללכת רגלית אל המקום בו יזכה לעסוק בתורה, וכמובן שהיא לא מיהרה להשתכנע... איך יסתדר בקור הנורא בלי פרוטה בכיס, איך ישרוד ימים ארוכים בסביבה קרה ומנוכרת?! אך אש הרצון שבערה בעיניו של הילד, סופה שהתלקחה גם בליבה של אמו. היא נענתה לתחנוניו, ואיפשרה לו לצאת לדרך הארוכה, בואכה ה'חיידר' בו עוסקים בתורה.

שלג זלעפות יורד על הארץ, ילד קטן כבן 12 מהדס לו בין הקרחונים, יוצא לדרך שאורכה למעלה משעתיים הליכה!. הקור מכה, הרוחות נושבות בעוז, השלג אינו פוסק, ורק ילד יהודי אחד ממשיך לצעוד בעוז ובגאון. גחלת הרצון שבו כבר התלקחה והפכה ללהבת ענק, שהמיסה את השלג וחיממה את לבו לכל אורך הדרך. 'אני רוצה ללמוד תורה, רוצה להכיר את התורה!' - שב ואמר לעצמו פעם אחר פעם, מזרז את צעדיו... קרוב לשעתיים וחצי הלך הילד, חוצה את וויליאמסבורג מן הקצה אל הקצה. הסוודר שעליו כבר רטוב, עצמותיו רועדות מקור, שיניו נוקשות זו לזו, אך מבטו נחוש, רצונו כנה, בוער מבפנים. הוא מגיע לבניין הת"ת, וחיש מהר ניגש לחדר המנהל, נוקש בדלת בעדינות ובנימוס, וכשזו נפתחת - הוא ממהר להיכנס.

"שלום, אני רוצה ללמוד תורה!" - צפצף הילד לעברו בפנים קורנות, "עשיתי דרך ארוכה, שעתיים וחצי, כדי ללמוד תורה!" - קורא הילד באומץ ובעוצמה, לנוכח עיני המנהל הנפערות בתדהמה. מימיו לא הגיע אליו ילד בצורה כזו, מעולם לא נתקל בילד גלמוד שהגיע לבד, מבקש לזכות בתורה... המנהל ההמום לא ידע את נפשו וביקש לעשות סדר: "לאיזו כיתה אתה מבקש להיכנס? היכן אתה אוהב בלימודיך? על מה אפשר לבחון אותך כרגע?" - שאל

אמא סרגה לאבא סוודר. אבא לבש את הסוודר שנים ארוכות כדי לכבד את אמא, ואף כשנקרע דאג תמיד שיתקנוהו. "הסוודר שאמא סרגה", אמר, "מחמם יותר מכל בגד אחר". כיוצא בכך, אישה אחת חפצה לסייע לאמא ולהכין במקומה את ארוחתו של אבא. אבא התנגד - הוא רוצה לכבד את אמא באומרו כי רק מאכליה ערבים לחינו...

אחד הנכדים סייע לאבא לבדוק את החמץ. אבא הורה לו כי בבודקו את המגירות, יקפיד להחזיר כל חפץ למקומו: "בדיקת חמץ", הוסיף אבא, "דינה מדרבנן, ואילו לצער את סבתא, הרי זה איסור דאורייתא..."

אכן, אבא לא רצה שאמא תתאמץ בעבודות הבית, לפיכך היתה אמא מסתירה ממנו את היקף עבודותיה בבית, בפרט בערב פסח, שלא לצער, וככל הנראה משמים סייעו בידיה להצליח בהסתרה זו...

כשהתארס אחד הנכדים וסעד עם כלתו על שולחנו של אבא בפעם הראשונה, שר אבא לכבודם את השיר "עוד ישמע" שוב ושוב. המסובים תמהו על כך, ואבא הסביר להם: "הלוא סבתא במטבח, ועדיין לא שמעה ששרנו..."

אמא היתה שותפה לאבא בהנהגת הבית גם בענייני הלכה, ואבא סמך עליה בעיניים עצומות. תמיד היתה מבררת את כשרות המאכלים, וכל שאלה שהתעוררה, תמיד היתה בין הראשונים שידעו על כך. אם אמרה לו שמאכל מסוים כשר או שבמוצר מסוים אין חשש איסור, הוא קיבל את דבריה בלי פקפוק. בשאלות הלכתיות מסוימות, כגון בצליית כבד, אף הורה לאחרים לשמוע לאמא, באומרו כי את הנהגותיה קבלה מאמו, שקיבלה מה'חזון איש'.

כשהגיע לאבא מכתב שנכתב על ידי אישה, היה מעבירו לאמא כדי שתשיב היא. ומעניין לציין: אבא מקפיד לענות על המכתבים לפי הסדר של כהנים, לווים וישראלים. כאשר קיבל מכתב מאישה ושם לב כי היא אשת כהן, ציין לאמא על המכתב 'מכתב מכהנת', כדי שתקיים בה מצוות 'וקידשתו', ותענה לה בראשונה...

אכן, נכון לומר, כי על בית כגון זה של אבא ואמא אמרו חז"ל כי - 'זכו, שכינה ביניהם'. [מתוך 'בית אמי']

אָרְם כִּי יִקְרִיב מִכֶּם קָרְבָּן לַה' (א, ב)

אמר רבי אסיא: למה מתחילים התינוקות של בית רבן ללמוד בספר ויקרא? מפני שכל הקרבנות כתובים בו, ומפני שהם טהורים עד עכשיו ואינם יודעים מהו טעם חטא ועוון, לפיכך אמר הקב"ה שיהיו מתחילין תחילה בסדר הקרבנות - "יבואו טהורים ויתעסקו במעשה טהורים, לפיכך אני מעלה עליהם כאלו הם עומדים ומקריבים לפני הקרבנות", והודיעך, שאעפ"י שחרב

כשמוע המנהל את הדברים, נחרד. הוא הבין את המשמעות העמוקה של סירובו, הבין עד כמה גדול כוח הרצון של הילד הניצב לפניו. על אתר מצא המנהל את הדרך להכניס את הילד לכיתת הזאטוטים, שם החל הילד מאל"ף בי"ת, פשוטו כמשמעו...

במשך כמה שנים שהה הילד באותה הכיתה, גם כשכבר הפך לבחור בר מצוה. כשרונותיו היו חלשים מהמוצע, הוא לא הצטיין בהבנה יתירה, הקשיים עימם גדל נתנו בו את אותותיהם, אבל הוא לא התייאש והמשיך להתמסר לחלומו האחד והיחיד - לעסוק בתורה...

ולימים, כך העיד הגה"צ רבי צבי מאיר זילברברג שליט"א שסיפר את הסיפור, הפך אותו ילד לתלמיד חכם גדול, מרביץ תורה לרבים ומוסר שיעורים הנשמעים בשקיקה. כל זאת - לא כי גדל בבית כזה, לא כי היה בן להורים כאלה, לא כי היה בעל כשרונות דגולים וגם לא כי למד במוסדות הטובים ביותר... כל זאת רק בזכות כוח אחד שבער בו - כוח הרצון. הכוח שהניע אותו ללכת שעתיים וחצי בקור מקפיא, להתעקש עם המנהל, להילחם בהחלטתו שלא לאפשר לו להיכנס לכיתה. וכשכוח הרצון כה חזק - הוא מנצח. [מתוך 'אור דוד' - הרב אשר קובלסקי]

יְקָרִיב אֶתְּוּ לְרִצּוֹנוֹ (א, ג)

חומש 'ויקרא' פותח בסיפורו של יהודי שחטא בשגגה, וכדי להזדכך ולהיטהר - הוא נדרש להביא קרבן לכפרה. רוכש לו יהודי כבש בריא-בשר ועולה לירושלים, לבית המקדש, להקריבו. אך כדי שהקרבן יתקבל ברצון, ישנו תנאי חשוב וקריטי: על הקרבן להיות מוקרב ברצון, בחשק, מתוך רצון אמיתי לכפר את חטאו בקרבנו, ולשוב להתקרב לבורא עולם. אך מה נעשה במקרים בהם החוטא אינו מבין את חשיבות הענין ואינו רוצה להקריב קרבנו, שאז קרבנו לא מוקרב מתוך חשקו ורצונו, וממילא לא יועיל לכאורה? באים חז"ל ופותרים את הבעיה: כופים אותו עד שיאמר שהוא רוצה להקריב... כביכול מכריחים אותו לרצות! רגע, איך זה יתכן? איך זה פותר את הבעיה? האם כשכופים על בן אדם לעשות דבר ומכריחים אותו לומר שהוא רוצה לעשות את אותה פעולה - האם בכך הופכים אותו לרוצה בקרבנו? הלא באמת אינו רוצה, אלא שכופים עליו לומר שהוא רוצה?

את התשובה לכך חושף הרמב"ם (הלכות גירושין פ"ב): כל יהודי הוא טוב, ורוצה להיות טוב. נקודה. בעומק עמקי לבו - הוא באמת באמת רוצה לקיים מצוות, לעשות נחת רוח לאביו שבשמים. אלא שמעל רצונו העמוק הזה, הצטברו להן 'שכבות אבק' - תירוצי היצר, מאוויים שליליים, הרגלים לא נכונים ועוד, והם אלה המעכבים את גילוי הרצון האמיתי, וכל מטרת הכפיה - היא לגלות את הרצון האמיתי! אמנם, לפעמים יכול האדם בכוחות עצמו להתגבר על ניסיונותיו, להסיט מעליו את האבק ולתת לרצונו הפנימי את התנופה הנכונה להוביל את מעשיו, אך פעמים שהאדם אינו מצליח

מבולבל. אך הילד, מבולבל עוד יותר, רק משך בכתפיו ואמר "איני יודע... איני יודע דבר, איני יכול להיבחן על כלום. אולי קצת על סידור".

"סידור?!?!?!!" - תמה המנהל לעומתו, רק עכשיו הבין עם מי יש לו עסק... "ראה נא, ידידי הצעיר, סידור לומדים רק בכיתת הזאטוטים ממש, ואתה כבר ערב בר מצוה. לא נראה לי שהדבר מתאים עבורך!" - פסק המנהל, ובכך חשב שתם העיסוק בילד המוזר משהו שנקלע לפניו בעיצומו של יום...

אך כוח הרצון של הילד, היה חזק מכל תמיהה של המנהל. "אין דבר!" - פסק הילד בן ה-12, "איני מרגיש כל פחיתות כבוד להיכנס לכיתת הזאטוטים. הרצון להצטרף ללומדי התורה בוער בי, ואם הצעד הראשון יעשה בכיתה נמוכה - אשריי וטוב לי, אשמח להיכנס לכיתה הזו!".

מהר מאוד הבין המנהל כי אין לו ברירה, הרצון של הילד הזה חזק מכל קושי. הוא נאלץ למצוא תירוץ אחר, ואמר לילד: "ראה נא, בוא עמי לכיתת הזאטוטים, ותיווכח בעיניך שאין שם מקום. הייתי מכניס אותך לכיתה הזו, אך אין בה כל בדל מקום!" - אמר כמתנצל, וניגש עם הילד לכיתה, מוכיח לו כי הכיתה צפופה עד אפס מקום... עכשיו כבר הרהר המנהל כי הסאגה הסתיימה, אך למעשה רק אז היא החלה...

הילד בהה בכיתה בעיניים לחות מדמעות, הוא השתוקק להצטרף ללומדים בה, אך הבין כי המנהל מסרב לשתף עמו פעולה, למרות רצונו הכנה. בהבזק של רגע עלה בו רעיון, ומעומק לבו השואף והכוסף להצטרף ללומדי התורה פנה למנהל ואמר: "הבנתי שאין מקום, ואני כבר שב לביתי. רק אבקש שהמנהל ירשום לי אישור על פרטי כל הסיפור הזה, כי הייתי כאן, ביקשתי להצטרף ללומדי התורה, הייתי מוכן אפילו להיכנס לכיתת הזאטוטים, עשיתי הכל כדי להגשים את שאיפתי, אך לבסוף - אין לי מקום...".

המנהל נעמד על עומדו, המום מהבקשה. "ואישור כזה למה לך?" - שאל את הילד האמיץ.

ללא מורא, נענה הילד ואמר: "ראה נא. אני יתום, ולבטח ביום שאעלה לבית דין של מעלה, ישאלני אבי למה לא עסקתי בתורה, למה לא עשיתי הכל לזכות בתורה. אם אענה לו שרציתי, שהתמסרתי, שהתאמצתי, שצעדתי יותר משעתיים ברגל בקור מקפיא, שהסכמתי להתבזות ולהיכנס לכיתה נמוכה, שהתחננתי על חיי התורה שלי בפני המנהל - הוא יתקשה להאמין שהיה מנהל כזה שלא נתן לי יד, שלא הושיט לי כתף. לכן אני צריך אישור בכתב, למען יהיה לי במה להוכיח לאבי ז"ל כי אמת דיברתי: שאפתי, רציתי, נכספתי, ניסיתי, התאמצתי ועשיתי הכל - ולמרות זאת נותרתי מחוץ למשפחת לומדי התורה!" - אמר הילד כשעיניו זולגות דמעות חרישיות, עדינות, אציליות...

בכוחות עצמו, ולכן הוא זקוק לתמיכה חיצונית לשוב ולהבעיר בלבו את הרצון היהודי לעשות טוב, כרצונו האמיתי העמוק הטמון בלבו!

* * *

היה זה בשעת בוקר לא מוקדמת, בחצר אחד מבתי הספר באזור השרון. מנהל בית הספר, יהודי יקר המשקיע את מיטב כישוריו ויכולותיו בתלמידות בית הספר שבהנהלתו, שהה באותה עת בחצר המוסד. לפתע, שם לבו לעובדה כי אדם מבוגר מגיע לבית הספר ומביא עמו ילדה צעירה שאיחרה ללימודים. נורה אדומה נדלקה במוחו, אם אינו טועה - אין זו הפעם הראשונה שהתלמידה הזו מאחרת להגיע. עוד רגע קט של הרהור חולף, והוא נזכר כי המורה כבר דיווחה לו שיש בעיה עם התלמידה הזו, ומשהו בעניינה לוט בערפל. ברגע הבא, נזכר שמזה תקופה אין הוריה משלמים שכר לימוד במועד, ורק מדי פעם מגיע הסבא לבית הספר, ומשלם במזומן כמה שקלים להקטנת החוב... דבר כזה, אינו יכול להישאר בגדר צירוף מקרים, לפחות לא אצל מנהל כה מסור ואחראי. רצף התמיהות הוביל אותו להמתין ליהודי המבוגר בחצר עד אשר ישוב מהכנסת התלמידה לכיתה. כשיצא, ביקש המנהל לשוחח עמו ביחידות, וקרא לו לחדרו. הוא מזג לו כוס שתיה קרה, והחל לשוחח עמו, דולה פרטים על התלמידה והרקע המשפחתי שלה. התברר, כי התלמידה הזו היא נכדתו המתגוררת אצלו בנסיבות כאובות, הילדה מגיעה מרקע משפחתי מורכב, והסבא מתקשה בהתמודדות עם גידולה. בין הדברים, בירר המנהל בעדינות על מקור פרנסתו של הסבא המחזיק את משפחתו ומשפחת בתו. בתחילה התחמק הסבא מלגלות את מקור פרנסתו, אך ככל שהמנהל המשיך לשאול ולברר ולחקור - החל נע באי נוחות בכסאו, מחוויר ומסמיק חליפות. לבסוף, נשבר וסיפר מהיכן פרנסתו, לא לפני שהמנהל הבטיחו כי לא יגלה את הדבר לאיש... "האמת היא", לחש הסב בקול שקט, "שלנוכח מצוקתי הכספית החמורה, אני מתפרנס ממקצוע עתיק, אני פשוט גנב!"

עיני המנהל יצאו מחוריהו, הוא ידע שיש כאן 'סיפור', אבל לא שיער את גודלו... הוא נותר לשבת מופתע והמום, והסב הגנב הסביר: "תראה, אני לא גנב שמפחיד את האנשים, ההיפך. אני מברר על אדם שלא נמצא בבית, אם לרגל שמחה, אם לרגל חופשה, ואם מכל סיבה אחרת. כשהבית ריק - אני פורץ פנימה בזריזות, מרוקן ארנק או שניים, מוסיף שניים שלושה תכשיטים, ובורח..."

התיאור המפורט, לא רק שלא הרגיע את המנהל, אלא גרם להעצמת סערת רוחו. הגנב הוסיף ותיאר עד כמה - למרות מעשיו הנפשעים - הוא מקפיד להשאיר את הבית מסודר, הוא אף פעם לא מבהיל את האנשים, ובדרך כלל - גם לא גונב הכל ומשאיר בבית משהו עבור קניות ליום המחר...

"זה לא שאני גונב להנאתי", הסביר בפשטות, "אני גונב לפרנסתי!" - הצטדק הגנב ברוב טיפשות...

המנהל לא ידע את נפשו לנוכח המידע החדש, וישב כמאובן. כשראה הגנב כי כך פני הדברים, הוסיף וסיפר מהווי עבודתו: "תראה, אני באמת לא גנב כזה אכזר... הנה, רק אתמול פרצתי לאיזה בית, חיפשתי בכל חור והגעתי לכל מחבוא ולא מצאתי דבר. פתחתי את המקרר, וכשגיליתי שהוא ריק" - המשיך הגנב ובעיניו נצנצה דמעת התרגשות, "הוצאתי מכיסי 200 שקל, והנחתי להם על השולחן, שיהיה להם למחיה!" - סיים הגנב, ומחה דמעה סוררת...

"אז אתה לא גנב!" - אורו עיני המנהל והוא קם ולחץ את ידו של הסב בחום, "אתה פשוט צדיק!"

"לא צדיק ולא נעליים", גיחך הסב הגנב בהלצה, "אני גנב, וכנראה גם רשע לא קטן. בבית הזה פשוט נכמרו רחמי!"

"ההיפך הוא הנכון" - קבע המנהל ברורות, "אתה צדיק, בבית הזה התגלתה נפשך האמיתית, באותם רגעים התגלה הלב היהודי הפועם בק! רק שבצר לך בחרת אפיק פרנסה מצחין ונורא כמו גניבה... אזמעשי הגניבה שלך חמורים ונוראיים, אך בעצם - הלב היהודי שלך פועם ועוצמתי, ומדי פעם הוא פורץ וחושף מי אתה באמת!" - שב המנהל וקבע, ונפרד מהסב-הגנב-הצדיק בלחיצת יד חמה...

חלפו עברו כמה שבועות, ושוב נפגשו הסב והמנהל בחצר בית הספר בשעת בוקר מאוחרת. "לא יפה מצדך" - צחק הסב באוזני המנהל, "גנבת לי את הפרנסה, קלקלת לי את היכולת להתפרנס... מאז שגילית לי מי אני באמת, איני מסוגל לגנוב! אני רוצה לצאת למלאכת הגניבות, חסר לי כסף, הגעתי כבר לעוני מחפיר, אבל כל פעם שב ומתעורר בי אותו רגש יהודי, ומחזיר אותי הביתה חסר כל..."

המנהל שמח והתרגש על השינוי המתחולל, והציע עזרה לסייע בפרנסת הסב, בדרכים כשרות וחיוביות. הוא דאג לו לפרנסה קבועה וטובה, ולאט לאט - העלה את הסב ואת המשפחה כולה על דרך המלך, בלי להתפרנס מגניבות ופשעים וכיוצא בהם...

סיפור זה, אותו קיבלנו בעדות אישית מפי המנהל ה"ה עוזי חסון הי"ו, מאיר את אותה נקודת יהלום החבויה בעומק לבו של כל איש ישראל, ויהא זה הגנב הנאלח ביותר, גם בו יש ניצוץ יהודי, והוא לא כבוי אלא רק חבוי.

הבה נעשה הכל, כדי לגלות את אותה נקודה פנימית חבויה ונסתרת. 'כופין אותו' - במילה טובה, בחיזוק מעודד, בטפיחה איתנה על השכם - עד שכל אחד מאתנו ואנו בעצמנו נאמר 'רוצה אני', נכה על השכבות שהצטברו על ליבנו, ננקה את הניסיונות ובלבולי היצר העוטפים אותנו, עד שתיחשף הקריאה הבווערת מעמקי ליבנו: "לעשות רצונך אלוקי, חפצתי!"

[מתוך 'פניני פרשת השבוע']